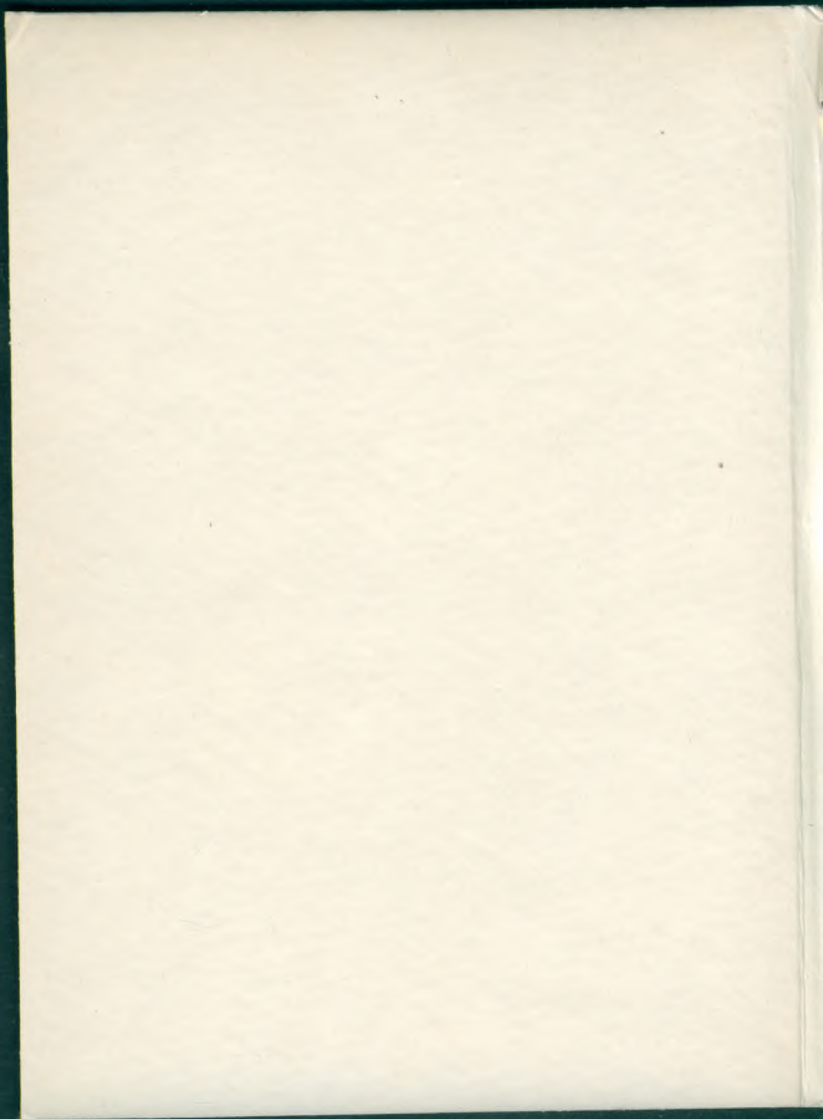
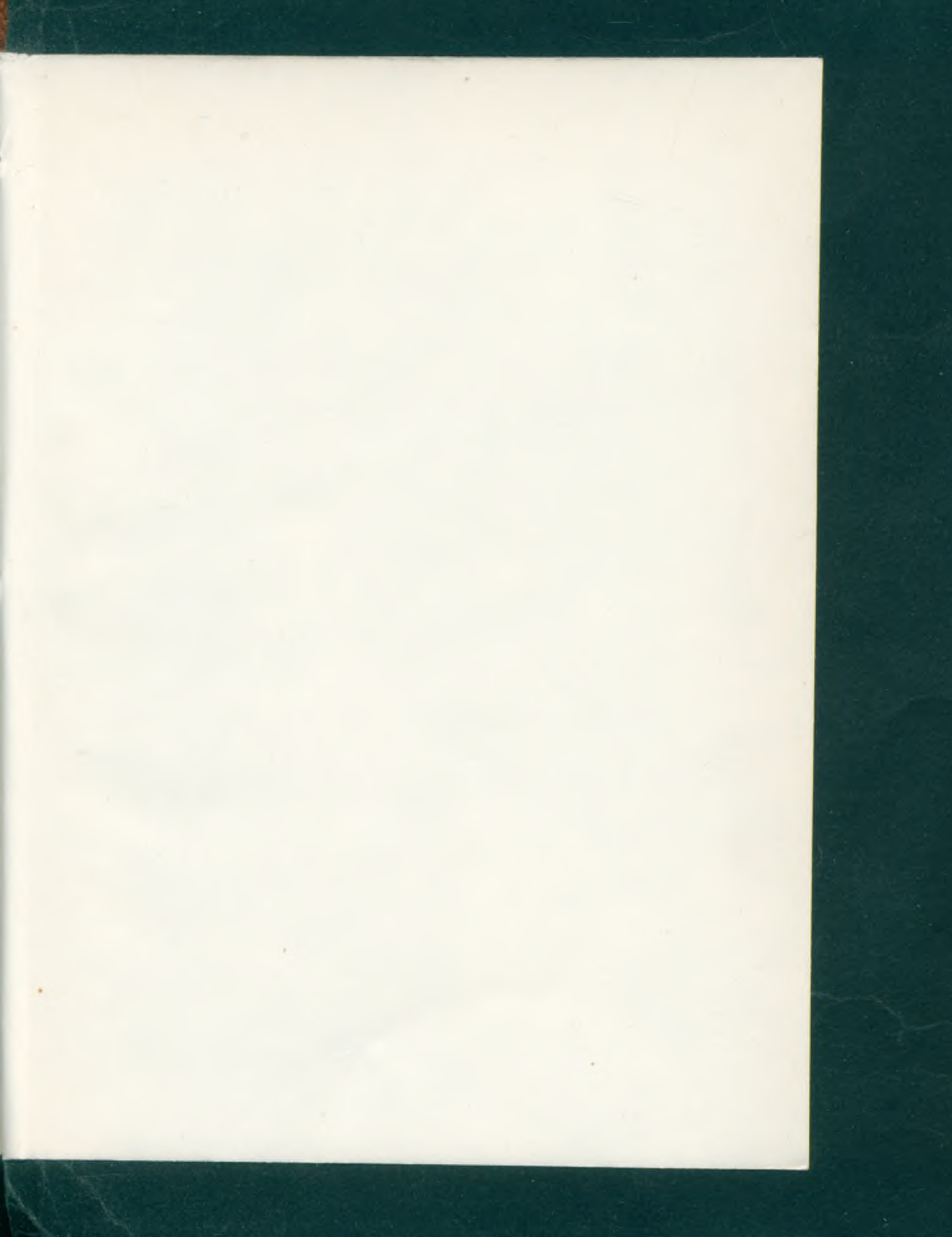

11244

186

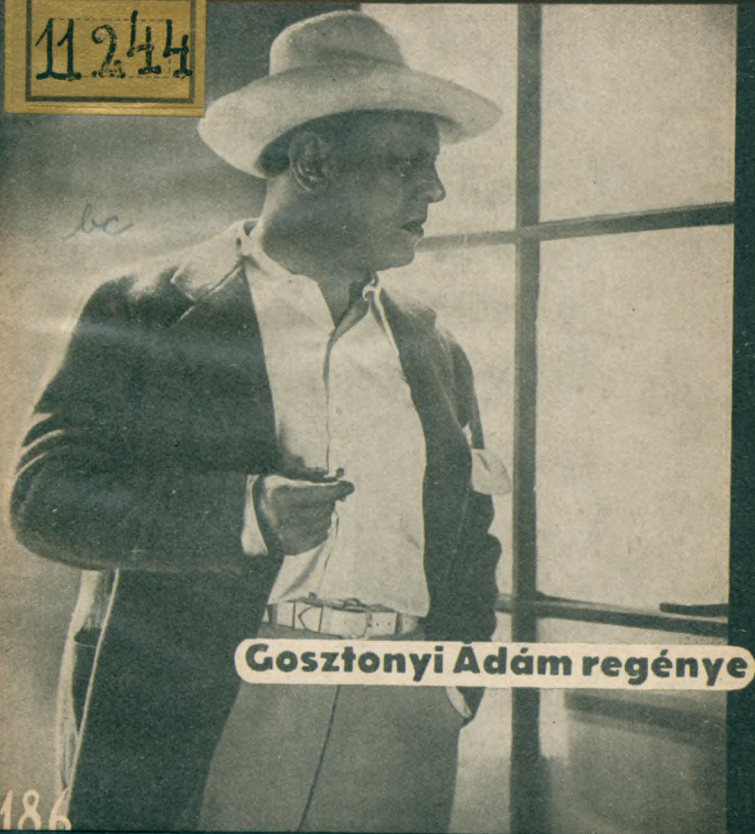

CONELLY
VAKÁCIÓJA

11244

Gosztonyi Adám regénye

11.244 / 186

ORSZ. SZÉCHÉNYI-KÖNYVTÁR
Növedéknapló
1935 év. 3221. sz.

CONELLY VAKÁCIÓJA

REGÉNY

IRTA

GOSZTONYI ÁDÁM

A VILÁGYÁROSI REGÉNYEK KIADÓVÁLLALATA

bc

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

Copyright by Világvárosi Regények.

Minden jogot fenntartunk,
tehát a fordítás és a filmesítés jogát is.

A címlapot Hajman-Kner György készítette.

Foto: Ufa.

Megjelenik hetenkint kétszer: hétfőn és pénteken.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel. 24-7-98.

A szerkesztésért és kiadásért felelős:
dr. id. Kovács Dénes.

Előfizetési ár: egy évre 9.60 P, félévre 4.80 P.

Kéziratot csak a bélyeg melléklése esetén
küldünk vissza.

Hungária Nyomda R. T., Budapest.

HETENKINT KÉT VILÁGVÁROSI REGÉNY JELENIK MEG.

ELSŐ FEJEZET.

Jack Conelly, a new-yorki detektív a rendőr-állomásul szolgáló faház verandáján ült és a pipáját szívta.

Mellette ült Vangard őrmester, a kis kanadai rendőrállomás parancsnoka.

Egy ideig semmit sem beszéltek. Conelly kivette szájából a kis, rövidszárú pipát, kiverte a hamut a tenyerébe és lecsavarta a pipa szopókáját, tisztogatni kezdte.

Vangard őrmester is pipázott. Kevésbeszédű ember volt, aki nagyokat gondolkozik és csak azután szól néha egy-egy szót. Régi barátságban volt Jack Conellyvel. Még valamikor a világháborúban ismerkedtek össze. A lövészárokból forrasztotta őket össze a közös szenvedés. Aztán mind a ketten visszamentek Amerikába rendőrnek. Csakhogy Vangard a kanadai rendőrséghez került, Conelly pedig detektív lett New-Yorkban.

Vangard gyakran hallott Conellyről. Az új ságok időnkint hozták a nevét. különböző bűn-

esetekkel kapcsolatban, amelyeket Conelly legtöbbször eredményesen nyomozott ki. Úgy látszott, hogy fényes pályafutás vár rá.

Vangard ezalatt nyugodtan élt a kis kanadai telepen. Mindössze két rendőre volt, ezekkel vigyázott a környék nyugalmára. A város — Scroondale — tíz kilométerre volt innen. A közelebben egy nagy fatelep volt, az öreg Alwin fatelepe és fűrészmalma, ahol néhány száz munkás dolgozott. Ezeknek a munkásoknak a házikói ott álltak a völgyben. Békés emberek voltak és Vangardnak nem sok dolga akadt. Megis volt elégedve a sorsával. Elvégezte a kötelességét, egyébre pedig nem volt gondja. De azért, amikor az ujságban Conelly nevét olvasta, úgy érezte, hogy egykori barátjának kellemesebb osztályrész jutott a sors kegyelméből. Izgalmas, érdekes esetekkel foglalkozhatik, nagy bűnügyekkel, nem holmi csirketolvajlásokkal, mint ő.

Vangard őrmester tehát ugyancsak elcsodálkozott, amikor néhány napja beállított hozzá Jack Conelly.

— Hogy kerülsz ide, Jack? — kérdezte örömmel.

— Hozzád jöttem, vén cimbora.

Vangard őrmestert ez a válasz kielégítette, mert azt hitte, hogy Conelly szabadságot kapott a new-yorki rendőrségtől és a szabadságidejét akarja eltölteni itt, fent, északon. De másnap, — a beszélgetés során — kiderült,

hogy Conelly végleg elhagyta állását s itt akar állandóan megtelepedni: Itt, északon, a hegyek és erdők között, ahol szabadon füttyül télen a szél és üvöltve vágja az ember arcába a jéges havat! De komisz dolog ilyenkor nyomozásra menni!...

Persze, Conelly ezt még nem tudja. Most még csak ősz van és Conelly azt hiszi, hogy a tájék itt mindig ilyen szép. A levegő mindig ilyen terhes a virágok haldokló illatától és a ház előtt elhúzódnó folyó, melynek tükrét most csillogó selyemmel vonta be a reggeli nap, mindig ilyen kedvesen csörgedezik.

— Meguntam azt az örökös hajszát, — mondta Jack Conelly. — Nem is hiszed, vén cimbora, hogy bele lehet abba únni! Még be se fejeztem az egyik ügyet, már a nyakamon voltak egy másikkal. Ilyenkor te jutottál az eszembe és irigyeltelek, hogy milyen csendesen, nyugodalmasan éldegélsz, ott fent északon. Nekem csak akkor fog ilyesmi részemül jutni, ha nyugalomba vonulok, — gondoltam. Dehát miért várjak olyan sokáig? Addig töprengtem ezen, míg végre elhatároztam magam: eljövök hozzád. Nem akarok pályát változtatni, dehát majd csak felvesznek rendőrnek. Ellehetünk itt együtt, nem?

— Hogyne — felelte Vangard — nagyon jó lesz nekem. De te hamar meg fogod unni. Nem neked va'ó hely ez. Nem történik itt semmi érdekes. Apró ügyek vannak csak. Nem nehéz a

szolgálat, de annak, aki más élethez szokott, mint te, unalmas...

— Hiszen éppen erre vágyok — felelte Connelly. Nekem elegendő volt már a nagy ügyekből. Nekem ez a munka itt pihenés és én úgy érzem, hogy arra van szükségem.

— Jól van, — felelte Vangard — hát csak maradj itt, ameddig akarsz, aztán ha jól érzed magad, amilyen jó neved van, nem lesz nehéz elintézni, hogy itt maradj állandóan... De úgyis tudom, hogy hamar meg fogsz szökni az unalomtól... Addig csak pihengess...

Vangard őrmester egy pillanatig sem hitte komolyan, hogy Connelly ott akar maradni Scroondalen. Valószínűleg csak tréfál...

Conellyn azonban e pillanatban egyáltalában nem látszott, hogy tréfának tartja az ötletet. A ház előtt elhúzódó folyóra nézett s tekintetét egy sziklára függesztette, mely a parti füzes mellett volt s amelyet csörgedezve kerültek meg a habok.

— Megtaláltam — mondta Connelly.

— Mit?

— A helyet, ahol horgászni fogok...

Fölállt és mosolyogva nyújtózkodott.

— Isteni lesz!... Békében és nyugalomban élni! Nem kell többé bűnügyekkel foglalkozni, holttesteket vizsgálni, gyilkosok után szaladgálni... Igen, vén cimbora! Ezután itt fogok élni veled és szabad időmben, ami, remélem, bőven lesz, horgászni fogok...

Az úton, mely a házhoz vezetett, egy farmer fiú közeledett. Széles szalmakalapot viselt, melynek karimájából szerteszét álltak a szalmaszálak, mint a tüskék. Otromba, vastagtalpú cipő volt a lábán. Lihegett, mikor a ház verandájához ért, amiből látszott, hogy az út egy részét futva tette meg, csak itt lassított le a ház közelében.

— Mi az, Joe? — kérdezte tőle Vangard őrmester.

Megismerte a fiút, aki a környéken élő kevés számú farmerek egyikének a fia volt. A farmon kevés munka akadt s így Joe néhány hete bent végzett kisegítő munkát a fűrészmalomban. Vangard ezt is tudta, minthogy nem történhetett olyan csekélység a környéken, amiről ne lett volna tudomása.

Joe anélkül, hogy kifújta volna magát, izgatottan és ziháló lélegzettel mondta:

— Rablás! ... Rablás történt a telepen! ...

— Mit raboltak el? — kérdezte Vangard.

— Nem tudom — lihegte a fiú — az irodában történt ... Kifosztották a pénztárt!

Conelly zsebredugta pipáját és fe'állt.

— Azt hiszem, vén cimbora, legjobb lesz, ha odamegyünk és megnézzük.

Vangard szó nélkül bement a házba és néhány másodperccel később kalapjával a fején jött ki. Lehúzta a kerek karimájú «Teddy kalap» szíját az álla alá, megigazította vállszíját, egy mozdulattal meggyőződött róla, hogy a re-

volvere is rendben van az oldaltáskájában, az-
tán odaszólt Conellynek.

— Minek fáradnál? Te pihenni jöttél ide,
Jack! Menj horgászni!

— Majd máskor horgászom — felelte fel-
csillanó szemmel Conelly — ez az eset egyelőre
érdekesebbnek ígérkezik, mint a horgászás. Ha
már itt vagyok, veled tartok. Hátha tudok va-
lamiben segíteni...

Azzal be sem várva a feleletet, a ház mögött
álló garázshoz ment és felnyitotta. Kitolta a
garázból a könnyű roadster-autót és intett Van-
gardnak, meg a farmer fiúnak, hogy szállja-
nak be.

— Gyerünk...

MÁSODIK FEJEZET.

Az autó begördült a fűrésztelep udvarára.
Conelly elállította a motort és elsőnek ugrott ki
a roadsterből. Vangard őrmester kényelmesen
szállt ki és megigazította derékszfját. Mindig
gondot viselt rá, hogy rendesen nézzen ki és
egyenruhája megfeleljen a külső tekintély köve-
telményeinek.

A telepen, melyet rendes körülmények között
a munka zaja töltött be, most csend volt. Az
udvar balfelén egy sárgatéglás kőház állott. Itt
volt az igazgatóság és itt voltak az irodák,
Jobboldalt néhány felszer volt, magasra fel-
raktározott deszkatömegekkel. A többi felszer

az irodaépület mögött volt. A telep lenyúlt egész a folyóig, aminek hullámain szállították le a fákat délre.

Vangard őrmester az iroda felé indult. Connelly követte. Beléptek.

Joe, a farmerfiú, az udvaron maradt és tisztelettel szájátva bámult utánuk.

— Jó napot — mondta Vangard őrmester az irodában.

Connelly körülnézett.

Egy nagy teremben voltak. A helyiségben több íróasztal volt, úgy látszik, az összes hivatalnokok itt dolgoztak. A széles, nagy ablakon keresztül vastag pászmákban ömlött be a reggeli napsugár és mint egy reflektor világított rá a páncélszekrényre, amelynek vasajtaja tárva nyitva volt.

Az öreg Alwin, a telep igazgatója és tulajdonosa föl és alá járkált. Végigment a szőnyegen, mely a padokat, székeket és íróasztalokat elválasztotta, megállt a kinyitott safe előtt, aztán megfordult és visszament a szoba másik végéig, hogy szóltanul ismét megtegye ezt az utat még egyszer. A szobában levők közül senki sem szólt hozzá egy szót sem. Tudták, hogy az öreg Alwint nem tanácsos háborgatni, amikor ilyen hangulatban van...

Az öreg most újra megállt a nyitott páncélszekrény előtt. Megigazította szemüvegét és me-reven nézett a páncélszekrény egyik rekeszébe, mely teljesen üres volt.

Alwin alacsony emberke volt, az arca azonban sok energiát árult el. A ráncok, amelyek arcát borították, szinte külön éltek, mintha mindegyik egy külön akaratot fejezett volna ki. Most megsimogatta kopasz fejét.

— Húszezer dollár! — morogta.

Ügylátszott, hogy nagyon felizgatta ez az eset. Szegény emberként kezdte és maga dolgozta fel tizenöt év alatt a vállalatot. Az utolsó években nehéz küzdelmei voltak a gazdasági válság következtében, de úgy látszott, hogy Alwin birja energiával és épségben vezeti keresztül vállalatát a viharon. Most ötven éves volt, de öregebbnek látszott a megfeszített munka következtében. Lehet azonban, hogy csak a felesége elvesztése hatott rá erősen és az öregítette meg idő előtt.

Annál ragyogóbb jelenség volt a lánya, Alice Alwin. Hús esztendő fiatalságának egész szépségében ült ott, keresztberakva selyemharisnyás lábait az egyik íróasztal mellett. A selyemharisnyán felül azonban mindössze egy sportszoknya volt rajta és zöld szvetter. Ebben az öltözkémben szokott az irodában dolgozni. Mert az öreg Alwin nem tartott külön könyvelőnőt, hanem a felesége halála után hazahozatta a városból lányát és rábízta a könyvvezetést. Ezzel nemcsak azt érte el, hogy maga mellett tartotta a lányát, hanem azt is, hogy a vállalat részére megtakarított egy alkalmazottat.

Alicenak eleinte nem nagyon tetszett a

munka és főleg az unalom miatt panaszkodott, mely az eldugott telepen kibírhatatlanak tetszett. De pár hónap múlva abbahagyta a panaszkodást. Úgy látszik, társaságot talált és megbékült a helyzettel. Elvégre hivatalnokok is dolgoztak a vállalatnál, akik mindent elkövettek, hogy a szabad időben szórakoztassák...

Alice úgylátszik nem vette túlságosan tragikusan a rablási esetet. Mosolygott, amikor Vangard és Conelly belépett. Egy eltévedt napsugár a lány hajára esett és az aranyszőke, bodros hajtömeg szinte visszatükrözte a ráhulló fénycsóvát.

— Jó napot — köszönt Vangard.

Az öreg Alwin dühösen morgott vissza valami köszönésfélét. Aztán Vangard felé fordult, lebiggyesztette a száját és gúnyosan mondta:

— Ah, a rendőrség! Jókor jönnek... Alig pár órával a rablás után...

Vangard nem vette fel a sértést.

— Miért nem telefonált Mr. Alwin? — kérdezte nyugodtan.

Az öreg az egyik íróasztalhoz lépett és felvette a telefon zsinórját. El volt vágva.

— Azt hitte, hogy csupa eredetieskedésből érintkezem küldönc útján a rendőrséggel? — jegyezte meg epésen.

Conelly ezalatt ott állt az őrmester mellett és nem szólt egy szót sem. Szétnézett és szemügyre vette a szobában levőket.

Az öreg Alwinon és a lányán kívül három

másik személy is volt a szobában. Két fiatal-ember, akik az íróasztalaik mellett ültek. A harmadik személy — egy sötétbarnára égett arcú, szélesvállú, durva külsejű óriás — a padon ült az ablak mellett.

A két fiatalember személyével hamar tisztába jött Conelly. Hivatalnokok itten. Az egyik pénztáros, amit az mutat, hogy íróasztala a safe közelében van és válaszfal is van mellette. A nevüket is könnyű megállapítani, mert amerikai szokás szerint az íróasztal sarkán egy réztábla mutatja az illető hivatalnok nevét.

A pénztárost Bill Grenville-nek hívják. Középtermetű, becsületes arcú fiatalember. Gesztenyeszínű haját simán hátrafésülve hordja. De néhány szál haj hátul e'áll és azt a benyomást teszi, mintha sohasem lenne rendesen megfésülve. Ez kissé zavaros, pontatlan embernek mutatja. De viszont barna szeme hűséget és tisztességes gondolkozást mutat...

A másik hivatalnok, Edward Bolton, sokkal jobban van öltözve és szinte világfinak látszik a szerény külsejű pénztáros mellett. Edward Boltonnak simára fésült, fekete frizura díszíti a fejét és izléses selyem nyakkendője is gondadal van megkötve. Az arca kifejező, markáns. Talán sűrű, fekete szemöldöke teszi markánssá.

A harmadik személy kilétével, a durva külsejű óriással, aki közönyösen ült az ablak mellett a padon, nem tudott Conelly egyelőre tisztába jönni.

— Legyen szíves, adja elő a tényállást —
mondta Vangard a tulajdonosnak.

Az öreg Alwin mogorván felelt.

— Láthatja a tényállást.

Vangard őrmester azonban nem vesztette a türelmét.

— Mondja el, hogy történt a rablás? — szó-
lította fel csendesen.

— Ha én tudnám, hogy történt a rablás? —
pattant fel Alwin — akkor nem volna szükségem
magukra. Egyszerűen kinyitották a páncélszekrényt és kivettek húszezer dollárt belőle.
Maguknak kell kitalálni, hogy történt a rablás?
Magának és a... Különben...

Az öreg megállt a beszédben egy pillanatra,
megigazította cvikkerét és gyors pillantással
végignézte Conellyt, aztán újra Vangardhoz for-
dult.

— Ki az, akit magával hozott, Vangard őrmester?

— Persze, hiszen még be sem mutattam —
mondta Vangard — a társam Jack Conelly, hí-
res new-yorki detektív.

— Örvendek — felelte Alwin. De a szó la-
san, vontatottan jött az ajkáról és mintha va-
lami gúnyos csengése lett volna.

Alice azonban váratlanul felkacagott. A ne-
vetése vidáman csilingelt bele a feszült atmoszfé-
rába.

— Nagyszerű! Végre látni fogunk egy híres
detektívet nyomozni...

HARMADIK FEJEZET.

Conelly előlépett. Ránézett az öreg Alwinra. Az első perctől kezdve bosszantotta ennek az öreg embernek goromba és terrorisztikus viselkedése.

— Meg kell táncoltatni egy kissé, — gondolta magában bosszúsan, de az arcán nem lehetett látni, hogy mit gondol.

Conelly pillantása nyugodt és hideg volt, csak szokatlanul soká pihent az öreg Alwinon. Aztán megfontoltan, éles hangsúllyal mondta:

— Az a véleményem, hogy ez a rablás belső munka.

Alwin felpattant és megrázta a fejét, olyan dühösen, hogy majdnem leesett a cvikkere. Valami nagyon mérgeset akart mondani, de aztán mégis lenyelte magába és valamivel csendesebben kérdezte:

— Mit ért azalatt, hogy belső munka?

— Csak annyit, hogy olyasvalaki követte el, aki teljesen tisztában van a vállalat belső életével.

Alwin nem válaszolt rögtön, hanem szivart húzott elő gondosan a mellényzsebéből. Figyelmesen megnézte, hogy nem tört-e el véletlenül, aztán leharapta a végét és lassan rágyújtott. Úgy látszott, mintha időt akarna nyerni a válságra.

Mindjárt az első füstkarika rendbehozta az

idegeit. Szinte megváltozott hangon, tökéletes nyugalommal mondta:

— Sejtettem, hogy ez lesz a nyomozó hatóság első feltevése. Én nem hiszek ebben. Bizom a személyzetemben. De azért nem állok a nyomozás útjába. Tessék mindenkit kihallgatni. Azért gyűjtöttem őket itt össze, hogy megkönynyítsem a maguk dolgát. Tessék, kérdezze ki őket!

— Először ön lesz szíves pár kérdésre felelni — mondta Conelly, aki akaratlanul is átvette a vezető szerepet. Vangard szerényen hátrahúzódtott, mint aki érzi, hogy neki most már csak a statisztika szerepe lehet itten.

— Mennyit raboltak el? — kérdezte Conelly.

— Húszezer dollárt — felelte Alwin.

— Szokásos, hogy ennyi készpénzt tartanak a pénztárban?

— Nem. A munkások fizetésére kellett. Carrolltownból hozattam a pénzt erre a célra.

— Ki hozta el a pénzt?

— Bill Grenville, a pénztáros.

— Egyedül?

— Nem. Együtt hajtottak be autón Carrolltownba Edward Boltonnal. Edward részint az ellenőrzés, részint a védelem miatt ment Bill-lel. Nem szeretem, ha egy alkalmazottam egyedül járka a cég pénzével.

— És a pénzt, amint megérkezett, rögtön betették a kasszába tegnap este?

— Igen.

— Nincs itt a közelben — Scroondalen — egy bank, aminek pánccélterme van? Ahol biztosabban elhelyezhették volna éjszakára?

— De van. Rendes körülmények között a helyi bankban szoktuk elhelyezni a nagyobb összegeket és csak közvetlenül a munkások kifizetése előtt vesszük ki.

— És miért nem csinálták most is így?

— Mert a fiúk későn érkeztek vissza Carrolltownból. A helyi bank már zárva volt.

— Köszönöm — bólintott Conelly és a pénztáros felé fordult. Bill Grenville eddig szótlanul ült a helyén. Néha a gallérjához nyúlt, a ruháját igazgatta és általában látszott rajta, hogy valami kényelmellen érzés lesz lassan úrrá rajta. A hajához nyúlt, mintha le akarná simítani, de csak azt érte el, hogy a feje tetején elálló hajszálak még kúszerűbb összeviasszaságba kerültek.

— Maga hozta el a pénzt Carrolltownból? — kérdezte tőle Conelly.

— Igen.

— Milyen bankjegyekben volt a húszezer dollár?

— Nem húszezer dollár volt — felelte Bill egyszerű nyíltsággal, valami naiv becsületességgel a hangjában, olyasformán, mint a gyerekek, aki ártatlanul elárulja a felnőtteket — csak négyezer dollár. Ennyi lett volna a munkások kifizetése, amit ma kellett volna kiosztani. Persze, nem tudunk fizetni.

Conelly egy mozdulattal elvágta a pénztáros további nyilatkozatait és visszafordult Alwinhoz.

— Úgy értettem, hogy az előbb húszezer dollárról beszélt!

— Igen, — mondta türelmetlenül az öreg Alwin — a többi értékpapír volt. Tizenhatezer dollár ára kötvény. A cég saját kötvényei, amiket a munkások fizetésével együtt hozattam be Carrolltownból... Annyit ér, mint a készpénz.

Conelly elgondolkozva nézett maga elé. Az öreg Alwin látható idegességgel várta az újabb kérdést. A detektív újra a pénztároshoz fordult.

— Maga tette a pénzt és az értékpapirokat a pénztárba?

Igen.

— Mikor?

— Rögtön azután, hogy megérkeztem vele. Jelentettem Mr. Alwinnak, hogy a helyi bank már zárva van, mire azt mondta, hogy tegyem csak a safe-be.

— Láttá valaki, amikor betette a safe-be?

— Igen, Miss Alice. Ő ott ült, ahol most, a könyvelői asztalnál és onnan láthatta, hogy mit csinálok a safe körül.

Conelly a lány felé fordul.

Alice haján aranyosan csillogott a napsugár, a szeme fénylett, az ajka körül pedig különös mosoly táncolt. mintha mulattatta volna őt ez az egész vizsgálat. Vagy csak a zavarát akarta leplezni ezzel a mosollyal?

Conelly nem tudott tisztába jönni vele. De most nem is volt idő ezen gondolkozni. Szárazon kérdezte a lánytól.

— Maga látta, amikor Mr. Grenville betelte a pénzt és az értékpapírokat a kasszába?

— Igen.

— Honnan tudja, hogy nemcsak a pénz volt ott, hanem az értékpapírok is?

— Mert az én kezemben is megfordultak. Mielőtt Bill... izé... Mr. Grenville elrakta, előbb elkönyveltem valamennyit. Váltók is voltak mellettük, ha éppen tudni akarja. Olyan váltók, melyeket vevőinktől kaptunk. De azok nem értékesek más számára.

— Úgy érti, hogy azok a váltók nem forgathatók?

— Úgy értem.

— És azok nem is tűntek el?

Ezt már ismét a pénztárostól kérdezte Conelly.

— De igen! Azok is eltűntek, — felelte halkan a fiatalember.

Conelly észrevette, hogy Bill Grenville szokatlan melegséggel nézett a lányra, amíg az beszélt, de most hirtelen lekapta róla a szemét. Olyan ügyetlenül csinálta ezt, hogy igen kevés emberismerettel meg lehetett állapítani: ez a fiú szerelmes ebbe a lányba. Viszoni az, hogy az előbb Bill'nek nevezte a pénztárost, aztán hirtelen kijavította magát, arról tanúskodott, hogy a lány előtt sem közömbös a fiú, vagy

legalább is játszik ezzel az érzéssel. Egész bizonyos, hogy van köztük valami...

— És mi történt aztán, hogy bezárta a kasszát?

— Semmi — mondta Bill. — Ma reggel Mr. Alwin jelenlétében kinyitottam, a kombináció rendesen működött, de a pénz és az értékpapírok eltűntek.

— Ki tudja kinyitni a kasszát? Ki ismeri a kombinációt?

Bill Grenville lehajtotta a fejét.

— Csak én és Mr. Alwin — felelte boldogan.

NEGYEDIK FEJEZET.

— Szamárság, amire most gondol, Mr. Connelly, — vetette közbe magát az öreg Alwin, — Bill becsületességéért a tűzbe teszem a kezemet. Ismerem a családját és ismerem őt is gyerekkorától kezdve. Rossz nyomon halad, ha őt gyanúsítja.

— Honnan gondolta, hogy őt gyanúsítom? — felelte szárazon Connelly — hiszen nem egyedül ő ismerte a kombinációt!

Az öreg Alwin válaszolni akart valamit erre, de aztán látszott rajta, hogy nagy erőfeszítéssel gyűri magába mondanivalóját. Elhallgatott és morogva visszavonult, mint a mérges eb, amelynek orrára koppintanak.

Conelly azonban nem üldözte. Mintha egészen más járt volna az eszében.

— Lássuk, nyissa ki a safet — mondta Billnek.

— Nyitva van — felelte Bill.

— Hát akkor zárja be és nyissa ki újra. Szeretném látni, hogy működik?

Bill odalépett a vasszekrényhez és bezárta, aztán nekiállt, hogy újra kinyissa.

A szobában lévők legnagyobb csodálkozására Conelly oda sem nézett, amikor Bill bezárta a safet, hanem szórakozottan sétált távolabb, majd határozott léptekkel kiment a szobából.

— Hová megy? — kérdezte csodálkozva Alwin.

De Conelly ekkor már kilépett az ajtón, nem felelt semmit, nyilvánvalóan nem is hallotta a kérdést.

Bill zavartan állt a safe előtt, várva, hogy mi történő legyen?

— Csak nyissa ki, — szólalt meg Vangard — ha Conelly azt mondta, hogy nyissa ki, akkor tegye azt, amit mondott... Mással ne törődjék.

Bill nekiállt, forgatni kezdte a kombinációt és pár másodpercnyi munka után a safe ajtaja újra nyitva állt.

Ekkor belépett a szobába kívülről Conelly. Egy szelet papír volt a kezében. Odanyújtotta Billnek.

— Olvassa ezt el — mondta neki.

Bill arca színt változtatott, a nyaka vörös

lett a feltóduló vértől és a szemeiben ijedt zavar tükröződött.

— Olvassa fel hangosan — mondta neki Connelly.

— De hisz ez... ez... a kombináció!... — dadogta Bill még mindig a szelet papírra meredve.

— Honnan tudja a kombinációt? — ugrott fel Alwin.

Conelly nem fordult feléje, hanem az ablak alatt levő padra nézett, ahol a durva külsejű óriás ült. A detektív úgy nézett oda, mintha nagyon érdekelné a bőrzubbonyos ember széles válla, borotvátalan arca, nedvesen pislogó, apró szemei és a szintelen haj, mely majdnem teljesen betakarja az a'acsony homlokot.

— A kombinációt igen egyszerű kitalálni, — mondta közönvősen, vontatottan Conelly — az ember egyszerűen odaáll az ablak alá, különösen így reggelfelé, mikor a napsugár ép a safe ajtajára esik és kívülről megfigyeli, mikor valaki kinyitja. Nem is kell hozzá különös ügyesség, hogy valaki lejegyezhesse...

Conelly most hirtelen elfordította pillantását a padon ülő emberről.

Félszeggel ugyanis azt vette észre, hogy az utolsó szavainál Alice egy önkéntelen, ijedt mozdulatot tett. De mire odanézett, a lány arca már ismét kikutathatatlan volt.

A legnagyobb hatást azonban mégis az öreg Alwinra tették Conelly szavai.

— Hihetetlen, — morogta felindulva az öreg.

A detektív önkéntelenül is elmosolyodott.

— Sajnos, amint látja, — mondta Alwinnak — a kombináció ilyesformán nem sokat ért. Mindenki rájöhetett, aki egy kissé érdeklődött utána. Úgyszólván közös tulajdon volt...

— Hihetetlen, — csóválta meg újra a fejét Alwin.

Conelly nem méltatta további magyarázatra. Ismét az ajtóhoz lépett, amin az előbb kiment a szobából.

— Valamit észrevettem az előbb, — magyarázta Vangardnak —, nézzük csak ezt a lakatot...

Mindketten odahajoltak és a zárt kezdték vizsgálni. Nem volt nehéz megállapítani, hogy erőszak nyomai látszanak rajta. Az ajtófélfából kézzel ki lehetett emelni a lakat nyelvét fogó vaspántot.

— Valaki erőszakkal jött be, úgyhogy kiszakította helyéből a srófot, ami a vaspántot tartotta, aztán — távozás előtt — visszatette...

— Igen, — mondta Vangard.

— Helyes. Ennyire tehát már vagyunk. Legalább tudjuk, hogy a rabló erőszakkal jött be. Van a telepnek éjjeli őrre, úgymbár? Nem beszélhetnék vele?

— De igen, — felelte az öreg Alwin és az ablak felé nézett.

— Samuel, — mondta nyersen.

A sötétarú, durva külsejű óriás felemelkedett a padról.

— Maga az éjjeli őr? — kérdezte Conelly.

— Igen, — felelte Samuel.

Durva, kellemetlen hangja volt, ami teljesen hozzáillett a külsejéhez. Lehet, hogy alapjáiban véve, jó ember volt, de az arcából nem sok jót lehetett kiolvasni. Bizalmatlan, sötét pillantással nézett maga elé.

— Persze, maga nem tud semmiről? — kérdezte Conelly.

— Nem.

— A telep másik részében volt, mikor ide betörték?

— Igen, — felelte Samuel, dacos, komor nyugalommal.

— És miért?

— A telep hátsó részében, a tizenegyes fészerekben kigyulladt a szemet. Azt oltottam el, nehogy tűz támadjon.

— A szemetet el szokták égetni?

— Igen, de ez magától gyulladt ki.

— Nem tudja, mitől?

— Nem. Nagy szárazság volt az elmúlt napokban.

— Hm, — felelte Conelly és elhallgatott.

— Menjek a tizenegyes fészerekbe megnézni az elégett szemetet? — kérdezte Vangard halkán Conellytől.

— Főlöské, Vangard. Azt hiszem, hogy Samuel igazat mondott. Nem találna mást itt, mint hamut. Egészen bizonyos, hogy a fészerekben kisebb tűz volt, ami távoltartotta Samuelt attól,

hogy itt lehessen az iroda környékén, amikor a rablás történt...

Vangard egy tétova mozdulatot tett, mint aki azt kérdezi, hogy most mit csináljon? Conelly is habozva állt, maga elé nézve, mint aki holtpontra jutott.

A durva külsejű éjjeli őr flegmatikusan visszaült a padra.

Alwin egy második szivarra gyujtott. Kifujta az első fűskarikát, aztán Conellyhez fordult.

— Itt van még egy tanu, akit nem hallgatott ki. — mondta figyelmeztető hangon, mint a szigorú és pedáns főnök, aki nem szereti, ha az alkalmazottai hanyagok. Edward Bolton felé mutatott a szivarjával.

— Persze, persze. — morogta szórakozottan Conelly és a fiatalember felé fordult.

Edward Bolton felállt. Most látszott meg, hogy egy jó félfejjel magasabb a pénztárosnál és vállasabb is. A jószabású ruha megfeszült a testén. A mozdulatain meglátszott, hogy sokat sportolt és határozott, tettekre kész fiatalember, aki duzzad az energiától. Erős, szinte szögletes álla is akaraterőt és kitartást árult el. Alice felé nézett és mosolygott.

Conelly elfogta ezt a pillantást és megállapította, hogy ez a fiatalember is szerelmes a lányba, épúgy, mint a pénztáros. Erős vetélytársnak látszott. Az alacsonyabb és szerényebb külsejű Billnek valószínűleg sok gyötrelmet okozhatott, ha arra gondolt, hogy a lány összehasonlítja őket,

mintahogy most is Edward felé repült a pillan-
tása és megpihent a fiatalember gondosan fésült,
fénylő fekete haján.

— Én Bill védőtanuja vagyok, detektív úr, —
mondta nevetve Edward — én hajtottam az au-
tót, mikor Carrolltownba mentünk a pénzért és
én hajtottam visszafelé is.

Fölényesen és nyugodt hangon beszélt.

— Eredetileg más alkalmazásom van itten, de-
hát Mr. Alwin nem sokat törődik vele, ha az al-
kalmazottak más hatáskört is betöltenek —
ugyanazért a fizetésért.

Ezt tréfás hangon mondta és kissé gúnyosan
nézett a gazdája felé. Aztán határozottan foly-
tatta.

— En tehát tegnap soffőr és testőr voltam egy
személyben. És mint ilyen, igazolhatom, hogy
későn érkeztünk vissza és azért nem lehetett a
pénzt és az értékpapírokat tegnap este a bankban
deponálni. Ugyancsak igazolhatom azt is, hogy
ez a késés nem szándékosan történt és nem Bill
volt az oka. Egyszerűen az történt, hogy az au-
tónk hűtőkészüléke kilyukadt, a radiátorból cső-
pögni kezdett a víz és mire az út közepére ér-
tünk, a radiátor már annyira áttüzesedett, hogy
egész gőzfelhők szálltak fel belőle. Meg kellett
állni útközben kétszer is és megvárni, amíg le-
hűl. Ez okozta az egyórai késést...

Conelly bólintott.

Edward Bolton egyenesen állt és udvariasan
várta a detektív esetleges kérdéseit.

De Conelly nem kérdezett semmit.

— Köszönöm, — mondta egyszerűen és végignézett a társaság minden egyes tagján. A szeme megpihent Alice-on.

— Van még valakinek valami közölnivalója? — kérdezte Conelly.

Senki sem felelt.

— Önnek sem? — kérdezte Conelly a lánytól.

— Mi lenne? — kérdezte Alice ideges nevetéssel. — Én tudok a legkevesebbet a dologról. Én csak azt tanúsíthatom, hogy Bill betette a safe-be az értékeket. Ebben bizonyos vagyok, mert Bill, mikor bezárta a safe ajtaját, tréfásan odaszólt nekem, hogy nézzem meg...

— Mit mondott?

— Hogy betette a pénzt és nézzek oda, hogy szükség esetén tanuskodhassak mellette...

— Kitűnő! — jegyezte meg Conelly — szóval előre gondoskodott tanuról...

— Valami előérzetem volt, — mondta Bill zavartan — ez olyan, hogy...

— Kérem, nem szükséges megmagyarázni, — nyugtatta meg Conelly — vannak ilyen előérzések az életben. Magam is hiszek néha az okkultizmusban. Hamlettel tartok, aki azt mondja Horationak: «Több dologok vannak a földön és égen, amit az emberi elme felfogni nem képes.»

Billt azonban láthatólag nem nyugtatta meg Conelly udvariassága. Elfordította pillantását és zavartan a cipője orrát kezdte vizsgálni.

Conelly az öreg Alwin felé fordult.

— Egyelőre nincs senkitől több kérdezni valóm, — mondta csendesen. — Természetesen folytatom a vizsgálatot.

— Gondolja, hogy megtalálja a bűnöst?

— Remélem, — felelte Conelly szerényen és olyan mozdulatot tett, mint aki távozni készül.

De Alwin visszatartotta.

— Még mindig az a véleménye, hogy a rablás belső munka? Hogy valaki közülünk követte el?

A detektív még szerényebben felelt, mint az előbb.

— Lehet. De az is lehet, hogy tévedek. Mit lehet tudni? Egyelőre nem óhajtom önöket tovább zavarni. Kérem, végezzék a dolgukat úgy, mintha semmi sem történt volna. Good bye!

Intett Vangardnak, aki kiment vele az udvaron álló autóhoz.

Az öreg Alwin utánuk nézett és végigsimítva kopasz fejét, dühösen morogta:

— A híres detektív! Mintha semmi sem történt volna... Húszezer dollárom vészett oda és tegyek úgy, mintha semmi sem történt volna...

ÖTÖDIK FEJEZET.

— Mi a véleményed, Jack? — kérdezte Vangard.

— Hm... — mondta Conelly és megtömté a pipáját.

Ismét a rendőrállomásként szolgáló kis faház verandáján ültek. Csakhogy most esti tíz óra volt;

■ halkan csobogó folyót előttük a hold vont a be-
ezüst takaróval.

Úgy Vangard, mint Conelly láthatólag fáradt
volt. Mindketten járkáltak egész nap. Vangard
ugyan ismerte a személyeket, de azért mégis vol-
tak részletek, amiket meg akart tudni róluk. Co-
nelly pedig a telep körül járkált, a fészereket
nézte, a munkásokkal beszélgetett, mint a szag-
lászó kutya, mely kétségbeesetten keres egy el-
vesztett nyomot.

Most ott ültek a napi szaladgálástól mindket-
ten kimerülve a holdsütötte verandán.

— Holnap — szitta fel Conelly a pipáját —
házkutatást rendezek Bill szállásán.

— Billt gyanúsítod? — csodálkozott Vangard.
— Olyan ártatlannak látszik.

— Egyelőre minden ellene vall. Megtudtam
róla, hogy pénzzavarban van. Halálosan szerel-
mes az öreg Alwin lányába. Alice-ba

— Tudom, — bólintott Vangard.

— Nos, Bill azt hiszi, hogy ha pénze volna —
legalább párezer dollárja — akkor megkérhetné
Alice kezét és az öreg Alwin hozzá is adná. Ed-
dig nem kérhette meg, mert olyan szegény ördög,
hogy egy lakást sem tudna berendezni, ahol tisz-
teségesen lakhatnék a feleségével. Ő maga bérelt
szobában lakik egy öreg asszonynál. Alwin pedig
nem hajlandó egy centet sem adni a lányával.
Részint, mert mostanában nem ment oly jól az
üzlet, hogy pénzt vonhatna ki belőle, részint,
mert amúgy is zsugori természetű az öreg.

— Honan tudtad ezt mind meg?

— Hát valamit csak megtud az ember, ha egész nap járkal, — pöfékelt Conelly.

Vangard hallgatott egy percig. Aztán gondolkozva mondta:

— Akkor ugyanúgy lehet gyanúsítani Edward Boltont is. Ő is ugyanabban a helyzetben van, mint Bill. Szerelmes a lányba és nincs pénze elvenni. Két mérföldnyire innen van egy sziget a folyamban, ott bérelt a nyáron egy fabódét weekend háznak és még most is ott lakik takarékosági szempontból.

— Tudom. — bólintott Conelly — esónakon megy haza. Sportszerető ember.

— Más szenvedélye is van. A hazardjáték. Az utolsó időkben gyakran ment be Carrolltownba játszani és állandóan pókerezik. Veszettül, kétségbeesetten játszik. Eleinte nyert is, de aztán mind visszaveszítette. Az a véleményem, hogy ő is azért játszik, mert mindenáron szeretne valahogyan párezer dollárhoz jutni, hogy elvehesse Alicet.

— Lehet, hogy igazad van. De Bill kezelte a pénzt, ő tette be a kasszába, amelyet ő szokott kinyitni és bezárni.

— Helyes. De hiszen éppen magad bizonyítottad, hogy a safe kombinációját akárki megtudhatta, Edward Bolton is.

— Hogyne. Az öreg Alwin maga is ki tudta nyitni.

— Akkor hát...?

— Van azonban itt egy másik körülmény, — mondta Conelly — amire ma rájöttem. Bill Grenville hatáskörébe tartozik a személyzet egyes részének az ellenőrzése. Bill vette fel Samuel, az éjjeli őrt, három hónappal ezelőtt. Samuel neki köszönheti az állását. Azelőtt négy ór volt, két éjjeli és két nappali. Most csak kettő van, az egyik éjszakára, a másik nappalra. Ez Bill intézkedése folytán történt így.

— Takarékoskodni akart a vállalatnak.

— Lehet. Bill nagyon lelkiismeretes fiatalembernek látszik. Annyira, hogy — amint megtudtam — néha kimegy éjjel a telepre, hogy ellenőrizze az őrt.

— Bizonyára felelősséget érez azért, hogy csak egy éjjeli ór van a telep körül.

— Ez sincs kizárva. A tény azonban az, hogy Edward Bolton nem tesz ilyesmit. Neki semmi köze az őrzéshez, este, munka után, hazamegy a szigetére, csolnakázik, vagy behajt a városba pókerezni. Logikus, hogy a rablást olyasvalaki követtesse el, aki biztosan tudta, hogy Samuel a jelzett időpontban hol tartózkodik.

— Szóval a 11-es fészkerben támadt tűz...?

— Nem véletlen műve volt. Annak természetesen az a célja volt, hogy az őrt elvonja az irodaépület közeléből.

Vangard a zsebébe nyúlt és elővette a noteszét. Belepillantott a jegyzeteibe.

— A tűz maradványait megnéztem — mondta gondolkozva — és megvizsgáltattam a scroon-

dale-i biztosítóintézet szakértőjével is. Sajná-
nem tudta megállapítani, hogy mitől keletkezett?

— Én meg se néztem — mondta Conelly —,
mert nincs kétségem az iránt, hogy nem magától
támadt. Ha véletlenül gyulladt ki, akkor úgy
sincs semmi szerepe az ügyben.

— Van egy másik lehetőség is, — vélekedett
Vangard — az, hogy Samuel saját maga gyuj-
totta meg a szemetet...

— Hogy a saját részére alibit igazoljon?

— Igen.

— Nem valószínű. Utánanéztem Samuel elő-
életének. Becsületes életet él. Soha büntetve nem
volt, különben nem is vették volna fel őrnök. Fe-
lesége és három gyereke van. Békességben, meg-
elégedetten élnek. Az embernek ijesztő külseje
van, de csak felületes szemléletre kelt bizalmat-
lanságot. Épp oly ártatlan, mint egy madár-
ijesztő...

— Helyes, kapcsoljuk ki. Ebben az esetben két
lehetőség marad: Vagy Bill követte el a kassza
kifosztását, vagy Edward Bolton...

— Hacsak nem gondolunk arra, hogy az öreg
Alwin saját maga rabolta ki a pénzszekrényét.
Elvégre neki sem ment olyan jól, hogy ne lett
volna szüksége húszszer dollárra, amit a bizto-
sítótársaság megfizet...

Conelly még akart valamit mondani, de hirtel-
en elhallgatott, mert futólépések hangzottak a
közben. A következő pillanatban egy alak állt
előttük a holdsugárban.

Joe, a farmerfiú volt.

— Mi az? — kérdezte Vangard őrmester szigorúan — ki küldött?

— Senkise küldött, — lihegte a fiú — az apám lövéseket hallott. Felkeltett és kimentünk a telepre, ahonnan a lövéseket hallottuk. Ott találtuk a földön heverni Samuelt. Lelőtték. Már akkor halott volt, amikor odaértünk...

HATODIK FEJEZET.

Vangard felugrott. Egy pillanatig érthető megdöbbenéssel bámult Conellyre, de aztán visszanyerte a nyugalmát.

— Kimegyünk a telepre, — mondta röviden. A hangja energikus volt és száraz. Bement a házba és felcsatolta revolverét. Conelly utána ment.

— Nincs értelme, hogy együtt menjünk — mondta Vangardnak — fel kell osztani a munkát. Te menj a telepre, nézd meg a halottat és hogy talál-sz-e nyomokat körülötte?

— És te, Jack?

— Én elmegyek Bill lakására, megnézem, hogy otthon van-e? Ha otthon találom, akkor magammal hozom a telepre.

— Helyes, de nézd meg Edward Boltont is és hozd el őt is magaddal.

— Persze. Sőt utána nézek, hogy mit csinál az öreg Alwin is, meg a lánya?

— Helyes. Elviszlek az autón a telep közelébe. Gyerünk...

Beültek a kocsiba és csakhamar a telephez értek. Joe-t is magukkal vitték. A farmerfiú reszketve kuporodott az ülésen, amíg Conelly a vállára nem veregetett.

— Boy, nem kell úgy megijedni! Ki fedezte fel a dolgot?

— Én és az apám!

— Tud még valaki a dolgról?

— Nem... eddig még senki... Az apám ugyan azt mondta, hogy szaladjak először Alwin úrhoz, de én inkább idejöttem!

— Jól tetted, fiú! Bill Grenville és Edward Bolton sem volt már a telepen?

— Nem, ők már régen elmentek... Ilyenkor már senki se szokot ott lenni, csak Samuel!

Conelly odafordult Vangardhoz:

— Hallod-e, mégis csak veled megyek... Szeretném megnézni ezt a dolgot!

Azután a fiúhoz fordult:

— Te pedig egy szót se beszélj senkinek a dolgról, hallod! Még Grenville és Bolton uraknak se! Megértetted?

A telephez értek. Conelly felszólítására Joe azonnal arra a helyre vezette őket, ahol a szerencsétlen Samuel holtteste feküdt. A hatalmas test a hátán nyúlt el a földön, mint akit hátulról ért a lövés. Conelly éppen csak odapillantott a holttestre, azután körülnézett. Vizsgálni kezdte a talajt és ahová a holdfény nem ért el, ott kézilámpását felkattantva kutatózott. Nem talált semmit.

Felegyenesedett.

— Hallo, Vangard cimbora... itt nincs semmi keresnivalóm! Megyek és szétnézek egy kicsit az embereink között!

Tíz perccel később Conelly egy szerény külsejű ház előtt állt. Ez volt az a ház, ahol Bill Grenville, a pénztáros lakott. Conelly zörgetett az ajtón. Senki sem felelt. A házban teljes sötétség honolt. Conelly újra zörgetett.

Belül világosság támadt, csoszogó lépések hallatszottak és végre kinyílt az ajtó. Egy öreg asszony nyitotta ki. Bill háziasszonya.

— Mit akar? — kérdezte barátságtalanul.

Canadai tájszólással törte az angolt.

— Billt keresem. Mr. Grenville... — mondta Conelly — itthon van?

— Nem hiszem, — felelte az öregasszony — a szobájában sötétség van...

— Szeretném megnézni a szobáját. Bemehe-
tek?

Az öregasszony gyanakodva pislogott. Conelly megmutatta a jelvényét.

— Tessék, — mondta megszeppenve az asszony — nézze meg a szobáját, ha akarja...

Felgyújtotta az előszobában a villanyt és bevett Conellyt a házba. Egy ajtóhoz mentek. Conelly kopogott. Semmi válasz nem jött belülről.

— Nincs itthon, — mondta a háziasszony.

— Van kulcsa?

— Igen. Tessék.

Kinyitotta az ajtót. Conelly belépett. Szűk, kis

szoba volt, igen egyszerűen bútorozva. Egy asztal, egy ágy, egy öltözőszekrény. A szoba egyetlen kényelmes bútordarabja egy karosszék, ami mellett egy állólámpa díszeleg. Látszott, hogy a szoba lakója ebben a karosszékben szokott olvasgatni, pipázni, mikor egyedül van. Ezt bizonyították a könyvek és a könyvek mellett levő pléh-tálca, amelyen dohány, pipa és pipatisztító hevert.

A háziasszony diszkréten visszavonult. Conelly belenézett a szekrénybe, kihúzta a fiókokat, aztán abbahagyta a kutatást. Most nem volt vesztetgetnivaló ideje.

Kiment és odaszólt az ajtó előtt álló háziasszonynak.

— Nem tudja, hol a lakója?

Az asszony a fejét rázta.

— Nem. Máskor ilyenkor itthon szokott lenni.

— Jól van. Ne szóljon neki semmit, hogy itt voltam.

Az asszony fogadkozott, hogy hallgatni fog.

Conelly elsietett. A telep közelében levő nagy, fehér úriház felé vette az útját, ahol az öreg Alwin lakott. Itt már nem kellett sokáig csöngötnie. A ház lakói ébren voltak. Az emeleten világot két ablak.

Conelly meglepetve nézett fel a világos ablakokra. Ezen a környéken korán fekszenek le az emberek és szokatlannak látszott előtte, hogy Alwin házában még ébren vannak.

Még jobban meglepődött Conelly, mikor a

szolga kinyitotta az ajtót és beengedte. Az emeletről ugyanis vitatkozás zaja hallatszott. Alwin és a lánya hevesen tárgyaltak valamit.

De úgylátszik, fent észrevették, hogy valaki bejött a házba, mert a vitatkozás hirtelen abba-maradt.

Conelly felment az emeletre és kopogott az ajtón.

— Szabad — hallatszott az öreg Alwin kellemetlen hangja.

Conelly belépett és a szeme megakadt a lányon, aki nem pongyolában volt, hanem teljesen felöltözködve, mintha most jött volna az utcáról, vagy most akarna sétálni menni. A lámpa fénye ráesett az arcára, amely most még szebbnek látszott, mint nappal. Valami izgalom ült a szemében és az arc csontjain. Vagy csak a vitatkozás heve pirosította ki?

— Mi ujság? — kérdezte Alwin.

Látszott rajta, hogy el van készülve valami váratlan, meglepő hírre. Alice is feszülten előremeredt.

— Samuelt megölték — mondta Conelly kurtán.

Egyszerre nézte mind a két embert és figyelte az arcukat, hogy miként fogadják a hírt? Alice-nak halk sikoly hagyta el az ajkát és elsápadt. A testén gyenge rángás futott keresztül. Aztán látható erőfeszítéssel összeszedte magát és állva maradt a kandalló mellett, anélkül, hogy egyetlen szót szőtt volna.

Az öreg Alwin aránylag elég nyugodtan fogadta a hírt. Kérdezgetni kezdte Conellyt a részletek felől.

— Nem tudok semmit — mondta Conelly őszintén. — Samuelt lelőtte valaki. Kötelességteljesítés közben halt meg. Körülbelül egy órával ezelőtt. Vangard őrmester most vizsgálja a körülményeket. Szíveskedjék kedves lányával együtt lefáradni az irodába... Ott majd megbeszéljük a továbbiakat...

Conelly már sietett is kifelé. Még Edward Boltont akarta felkeresni. Tegnap már volt a szigeten, ahol Edward egy weekend-házban lakott. A szigetet csak csónakon lehetett megközelíteni...

Conelly sietve ment a főutcán, majd lekanyarodott egy mellékútra, mely a folyóhoz vezetett. Az út végén volt egy csónakház, ott volt kikötve az a csónak, amelyet még tegnap bérelt ki. A csónakot azonban lánc tartotta és a lánc végét lakat zárta el.

Conelly három-négy energikus csavarással lefejtette a lakatot. Már éppen bele akarta meríteni az evezőt a vízbe, mikor hirtelen halk csobogás ütötte meg a fülét. Evezőcsapások voltak. A folyó közepén egy csónak úszott. A holdfényben meg lehetett ismerni a benne ülő fiatalembert: Bill Grenville volt...

Conelly behúzódtott a közelben lévő fűzfa árnyékába. Onnan figyelte a csónakot, mely most egyenesen a part felé közeledett. Valamivel tá-

volabb kötött ki. Bill Grenville izgatottnak látszott. Ideges mozdulatokkal kötötte ki a csónakot és szinte futva hagyta ott a partot...

Conelly utána nézett, aztán lassan odament a csónakhoz, amit Bill a parton hagyott. A csónak fenekén ott hevert a két lapát. A kormányülés alatt valami ottfelejtett ruhadarab sötétlett. Conelly felvette és megnézte a holdfénynél. Aztán begyömöszölte a felöltője zsebébe...

HETEDIK FEJEZET.

Conelly átért a szigetre. A weekend-házban sötét volt. A detektív bezörgetett, de nem kapott rá feleletet...

Visszament a partra és körülnézett: sehol senki. Pár lépéssel távolabb, a holdfényben, a sziget partjához kötve egy csónakot pillantott meg. Ez csak Bolton csónakja lehet! Odalépett a ladikhoz és szemügyre vette: a két evező be volt húzva, de a lapátok sötétlen, nedvesen csillogtak a holdfényben. Rendben van! Ha a csónak itt van, itt kell lennie Boltonnak is!

Visszament a házhoz és újból zörgetett, Semmi válasz...

Egyideig tanácstalanul állt a ház előtt. Már arra gondolt, hogy erőszakkal hatol be, amikor lépéseket hallott a háta mögött.

— Halló — kiáltotta feléje egy hang.

Edward Bolton hangja volt. Nemsokára ő maga is megjelent. Szvetterben volt és magas,

vállas alakja élesen rajzolódott bele a holdfénybe.

— Halló! Mr. Conelly! Engem keres?

— Igen! Hol volt?

— Oh, sétálni voltam a ház körül. Lefekvés előtt mindig kóborolni szoktam a szigeten. Van valami újság?

— Igen. — mondta hűvösen Conelly, — menjen csak az irodába, majd megtudja.

— Talán mégis megmondaná, hogy mi történt...?

Most először lehetett érezni nyugtalanságot és izgalmat a hangján.

— Majd az irodában tisztázunk mindent, — felelte Conelly, — ott találja a többieket is...

Különben jöjjön csak velem, van egy-két kérdésem önhöz!

Bolton nyugodtan lépdelt mellette.

— Parancsoljon!

— Mikor jött ön ma el a telepről?

— A rendes időben, még alkonyat előtt!

— És egyenesen hazajött ide a szigetre?

— Természetesen... Nem járok schová! De miért kérdi, Mr. Conelly?

— Semmiért!

Csónakba ültek és szótlannul eveztek át a tulsó oldalra, majd kiszállva, sietve Bill lakására mentek. Conelly, aki úton egy szót se szólt Boltonhoz, bezörgetett Bill lakásán.

A zörgetésre maga Bill Grenville nyitott ajtót. Hálóköpenyben volt.

— Sajnálom, hogy felkeltettem — udvarias-
kodott Conelly.

— Oh, nem tesz semmit, — mondta zavartan
Bill — még nem aludtam. Mostanáig olvastam
egy regényt... Mivel szolgálhatok?

— Tessék az irodába fáradni.

— Kérem, azonnal. Egy perc alatt felöltö-
zöm...

Bement a szobájába és hallatszott, hogy sietve
kapkodja magára a ruhadarabokat. Aztán ki-
jött kalappal a fején.

— Rendelkezésére állok...

Sietve, hallgatagon mentek egymás mellett a
telep felé. Conelly nem szólt egy szót sem. Bill
Grenville pedig nem kérdezősködött. Mintha
félt volna megkérdezni, hogy mi történt...?

Beléptek az irodába. Az öreg Alwin egy for-
gatható karosszékekben ült és dühösen fordult
meg, mikor beléptek.

— Mr. Conelly, mit jelent ez? Már egy órája
várunk itt hiába. Azt mondta, hogy Vangard
örmeister itt lesz és felénk se néz...

— Vangard nem jött még ide? — csodálko-
zott Conelly.

Alicera nézett, aki ott állt az apja mellett. A
lány arca halálosan fáradtnak látszott.

Edward Bolton szétterpesztett lábakkal, hát-
ratett kezekkel állt az íróasztala mellett.

— Vangard még nincs itt? — ismételte Co-
nelly a fejét csóválva.

Ebben a pillanatban kicsapódott az ajtó. Van-

gard őrmester lépett be. Kezében revolvert tartott.

Szétnézett az egybegyültek arcán, aztán átnyújtotta a revolvert Conellynek.

— Ezt a revolvert pár méternyire a holttesttől találtam...

Conelly felmutatta a revolvert az egybegyültek előtt.

— Ismeri valaki önök közül ezt a fegyvert?

Mert ezzel a fegyverrel itt ma gyilkosságot követtek el!

A revolver megcsillant a lámpa fényében. Némán meredt minden pillantás a revolver felé, mintha a társaság minden tagját hipnotizálta volna a halálhozó tárgy.

Aztán a feszült csendben megszólalt az öreg Alwin.

— Ismerem ezt a revolvert.

És Billre nézett.

— Igen — mondta a fiatalember akadozva — az enyém...

— Ott szokott lenni mindig a pénztárfiókban, hogy esetleges támadás esetén védelmül szolgáljon — magyarázta Alwin.

— Igen, de a fiók mindig nyitva volt... — kiáltotta Bill és a hangja elcsuklott az izgalomtól — bárki kivehette...!

NYOLCADIK FEJEZET.

Conelly odaállt Bill elé. Szigorú, vallató hangon kérdezte tőle:

— Mikor látta ezt a revolvert utóljára a fiókjában?

— Nem tudom... Nem emlékszem... A fiók alján feküdt az iratok alatt. Néha hetekig meg sem néztem, hogy ott van-e?

Bill Grenvillet egyre jobban hatalmába kerítette az izgalom beszéd közben. Most már remegett a hangja s a szemében rémület csillant fel:

— Mi történik itt? — kiáltott fel megdöbbenve, mint aki egy lidércnyomásos álom közben eszmél fel — engem gyanúsít a gyilkossággal?

— Arra akarok feleletet, — mondta Conelly hidegen — hogy mikor látta utóljára a fiókjában ezt a fegyvert? Szedje össze az emlékezőtehetségét!

— Várjunk egy pillanatig — hallatszott erőteljesen.

Edward Bolton lépett közbe. Vállas alakja határozott magabizással ékelődött a két férfi közé.

— Billnek igaza van, — fordult Edward szembe a detektívvel — a fegyvert akárki kivehette a fiókból. És magának nincs joga hozzá, hogy rémítgetéssel próbáljon rá hatni. Bill akár meg is tagadhatja a feleletet...

Conelly előrelépett.

— Milyen jogcimen avatkozik ön ebbe a dologba?!

Bolton szemei szikrát szórtak.

— Azon a jogcimen, hogy Bill nem lehet gyilkos! Különben is, ő és Samuel a legjobb barátságban voltak egymással! Ön csak gyanúsítgatni tud, de semmire sincsen bizonyítékai!

Csend támadt. Edward Bolton erélyes fellépése megtette hatását. Bill összeszedte magát, szinte fellelegzett. A többiek feszült figyelemmel lesték, hogy mi következik.

Edward szólalt meg újra. Ezúttal enyhébb, inkább rábeszélő hangon fordult Conellyhez.

— Van egy indítványom. Vangard őrmester és ön — ha úgy tetszik — nyomozzanak tovább az ügyben. Szedjenek össze minden nyomot, amit csak találnak. De ma éjszaka hagyjanak már minket aludni. Késő van. Láthatják, hogy Bill milyen állapotban van. Én most hazakísérem Billt... de szavamat adom önnek és Vangard őrmesternek, hogy bármikor rendelkezésükre állunk, amikor kívánják. Remélem, a becsületszavam elég biztosíték...?

Conelly elmosolyodott.

— Rendes körülmények között megelégednék vele. Elfelejtí azonban, hogy ebben az esetben egy kis gyilkosságról van szó...

Most egyszerre Alice hangja vágott be élesen, türelmetlenül, szinte idegenszerűen a vitába.

— Mit haboznak még? Tartóztassák le! Hát nem látják, hogy ő tette? Igen, ő! Bill... .

Mindnyájan megdöbbenve néztek a lányra. Alice egészen ki volt kelve magából. Úgy látszik, elérkezett ahhoz a pillanathoz, mikor a pattanásig feszült idegek nem bírják tovább és az akarat erő összeomlik.

— Igen, Bill a bűnös — kiabálta Alice szinte önkívületben — ő tudta a safe kombinációját. És amikor azt mondta, hogy nézzem meg, hogy bezárta a safe-t és tanuskodjak mellette, már gyanús volt előttem. Tudtam, hogy meg akarja szerezni a pénzt mindenáron. És ez a revolver, amivel Samuelt megölték, az övé!

Szinte parancsolólag kiáltotta Conelly és Vangard felé:

— Tartóztassák le! A maguk felelőssége, ha tovább is szabadon hagyják...

Bill halotthalványan nézett a lányra, mint aki kísértetet lát. A szájaszéle remegett és a torokból síró csuklással buggyant fel a hang, mint akibe kést döftek:

— Alice!

A lány azonban kegyetlenül, erőszakosan folytatta:

— Még mindig nem hiszik, hogy ő a bűnös? Hát kérdezzék meg, hogy hol volt ma este, amikor Samuelt megölték?

— Alice — kiáltotta Bill ismét a lányra meredve. A hangjában felháborodás és fájdalom rezgett, ami szinte fojtogatta.

Conelly élesen nézte a lányt és nyugodtan mondta:

— Bill nem volt otthon ma este, az igaz. De Edward Bolton sem volt odahaza...

— Tudom — válaszolta Alice sietve, — de Edward... Edward... azért nem volt otthon, mert... velem volt!

Edward Bolton a lányra nézett és a szemében különös láng csillant fel. Aztán erőlyesen kiáltotta Conelly felé:

— Ezt ne higgye. Ez nem igaz... Csak azért mondja...

Alice közbevágott.

— Ne hallgassanak rá. Lovagiaskodik. Meg akarja védeni a női becsületet. De most nagyobb dologról van szó. Emberéletekről. Igenis, én igazolni tudom Edwardot. Tartóztassák le Billt...

Bill Grenville arcát szinte eltorzította valami emberfölötti fájdalom. A lányhoz ugrott és megragadta karját.

— Alice... — hörögte — az Isten szerelmére... mi történt veled?... Mért teszed ezt velem...?

— Ne nyúljon hozzám — sikoltotta a lány — Bill... Eresszen el... Segítség! Ó gyilkolta meg Samuel! Segítség...

Izgalmas pillanat volt.

Vangard őrmester odaugrott, megragadta a kétségbeesetten dülakodó, csapzott hajú pénztárost és rácsapta a csuklójára a készenlétben tartott bilinccsel.

— Jöjjön velem, — mondta erőlyesen Bill-

nek — beviszem Scroondale-be, az ottani fogdába...

Bill lehajtotta a fejét és szó nélkül megindult a hatalmas termetű Vangard őrmesterrel az ajtó felé...

KILENCEDIK FEJEZET.

Conelly a kis faház verandáján ült és szóra-kozottan nézett maga elé. Az úton egy autó közeledett és megállt a ház előtt. Vangard szállt ki porosan, fáradtan. Scroondale-ről jött, az ottani fogházból.

— Mi újság a fogollyal? — kérdezte Conelly, Vangard leoldotta derekáról a bőrszíjat.

— Semmi.

— Nem vallott?

— Nem akar beszélni.

— Szegény ördög! Úgy látszik, nagyon a szívére ment, hogy a lány ellene fordult...

— Én is úgy gondolom — mondta Vangard. — Általában Miss Alwin nagyon furcsán viselkedett tegnap este. Nem hiszem, hogy a rendőrségnek akart volna vallomásával segíteni...

— Én is azt hiszem, hogy nem az volt a célja...

— Na, csakhogY végre egy véleményen vagyunk, — bólintott Vangard — most már én is kezdek hinni Bill bűnösségében...

— Én pedig kezdem hinni, hogy ártatlan, — felelte Conelly.

— A lány vallomása után?

— A lány vallomása legfeljebb azt bizonyítja, hogy szerelmes Edwardba. Meg akarta menteni, nehogy gyanúba keveredjék. De lehet, hogy tévedek. Majd meglátjuk...

— Szóval, szerinted mégis Edward a gyilkos?

— Azt nem mondtam, de van valami, ami Bill ártatlansága mellett szól! Csodálom, hogy nem vetted észre!

— Mi az?

— Emlékszel, amikor először átkutattuk az áldozat körül a terepet, nem találtunk semmit! Mikor azután te másodszor is kimentél keresgélni, pár lépésre a holttestől megtaláltad a revolvert, még pedig Bill revolverét! Ez nem tiszta dolog! Már az se lenne tiszta ügy, ha azonnal megtaláltuk volna azt a fegyvert, hiszen ha Bill lelőtte azt a szerencsétlent, nem bolond ott hagyni a revolverét, amelyet mindenki ismer a telepen! És én meg merek esküdni, hogy az a revolver először nem is volt ott! *Azt valaki közben odacsempészte!* És aki odacsempészte, csak az lehet a gyilkos! Már pedig Billről nem lehet feltételezni, hogy visszalopózzon a tett színhe-lyére és kiszolgáltassa maga ellen az egyetlen kézzelfogható tárgyi bizonyítékot!

Vangard elgondolkozott.

— Tökéletesen igazad van! De akkor mért engedted lezárni Billt?

— Istenem... valakit csak le kell zárni! — mondta Conelly, de érezni lehetett, hogy nem ezt akarta mondani.

Joe, a farmerfiú jelent meg a veranda lépcsőjén. Conellyhez lépett.

— A kisasszony — suttogta — csónakázni ment a folyóra. A sziget felé evez...

— Jól van, — felelte Conelly és egy pénzdarábot csúsztatott a fiú markába — mehetsz a dologdra...

A fiú köszönt és elfutott.

Vangard csodálkozva nézte a jelenetet. Conelly mosolygott.

— Amint látod, — mondta a barátjának — már segédek is alkalmazok az üzletben. Megbízom a fiút, hogy figyelje meg számomra a lányt...

Conelly felkelt és lassan lement a verandáról.

— Hová mész? — szólott utána Vangard.

— A folyóhoz. Átevezek kiűsé a szigetre. Megnézem, mit csinál ott ilyenkor, korán reggel Edward barátunk...

— És a lány — tette hozzá morogva, de akkor már szapora léptekkel haladt a víz felé. Eloldotta a csónakot és erőteljes csapásokkal kezdett evezni...

Mikor odaért a weekend-házhoz, meglassította a lépteit, hogy a lépések zaja ne hallatszik. Aztán lenyomta az ajtókilincset és kopogtatás nélkül belépett.

Alice valóban ott volt a szobában. Egy pillanatra pirosság borította az arcát, mikor Conelly belépett, de aztán visszanyerte nyugalmát és természetes hangon viszonzta a köszöntést.

— Remélem, nem zavarok, — mondta Conelly udvariasan.

A felöltője zsebéből elővette azt a ruhadarabot, amit tegnap Bill csónakjában talált. Egy barna, női kabátka volt, teleaggatva fényes gombokkal.

— Ezt magának hoztam, — szólt a lányhoz és átnyújtotta neki — gondoltam, hiányozni fog...

— A kabátom... — nézte Alice habozva. Aztán átvette.

— Köszönöm — mondta halkan.

A szeme ijedten tétovázott Edward Bolton felé, aki idegesen figyelte a jelenetet.

— Szót sem érdemel, — felelte Conelly és szinte vidáman fordult a fiú felé.

— Tyűh, de meleg van itten...

A kabinban ugyanis, dacára annak, hogy az ősz még csak sejteni engedte az eljövendő hideg napokat, már tűz égett a kis vaskályhában.

— Úgy találja, hogy meleg van? — kérdezte Edward Bolton idegesen és kutató pillantással nézett a detektívre, mintha azt próbálná kitalálni, hogy minek köszönheti a váratlan látogatást?

Aztán a kályhára mutatott és szórakozottan mondta:

— Magam szoktam főzni a reggelimet. Ez a kis kályha nagyon gyorsan bemelegíti az egész szobát...

Valóban, az asztalon ott voltak a reggeli maradványai és a kávéfőző még párolgott...

Conelly bölintott, mint aki meggyőződik valamiről.

— Nincs ugyan hideg kint, de azért elkel már egy kis meleg ilyenkor...

Lassú léptekkel a kis kályhához ment, mint-ha maga is fázna. Kezét a vas kályhaellenző felé fordította, amely még tartotta a meleget, most lehelte vissza a forróságot, ami az előbb a kályhából sugárzott...

Conelly a piszkálóvassal szórakozottan leemelte a kis kályhát fűdő vaskarikát. Aztán villámgyors mozdulattal belemarkolt a kályha alján levő hamuba...

Alice élesen felsikoltott.

Conelly Boltonhoz ugrott.

— Edward Bolton! A törvény nevében letartóztatom!!

Bolton támadó állásba helyezkedett

— Ehhez önnek nincsen joga! Kicsoda itt ön? Micsoda itt ön? Hol van a meghatalmazása?

— Itt — kiáltotta Conelly és villámgyorsan előkapott egy kézibilincset és mielőtt Bolton fel-eszmélhetett volna, már megvasalva feküdt a szoba padlózatán.

Alice egész testében reszketve nézte a jelenetet.

Conelly nem szólt hozzá egy szót sem, hanem újra odament a kis vaskályhához és a hamuból kikotort egy csomó félig elégett papírost.

Barnára sült, megfeketedett, összetépett papírdarabkák voltak, de némelyikről fel lehetett ismerni, hogy váltó lehetett valamikor. Az Alwin cég javára kiállított váltók...

Egy másik papírdarabon meglátszott, hogy egy kötvény darabkája volt valamikor. Megkeverték a vastag, értékpapírok számára szolgáló boríték is, amiben az egész köteg a kályhába vándorolt.

Edward Bolton nyögve megmozdult a földön és felemelte a fejét.

Conelly ránézett és szelíd szemrehányással csóválta meg a fejét.

— Nem kellett volna az egészet egy csomóban elégetni, Mr. Bolton — mondta csendesesen, szinte udvariasan, mint aki senkit nem akar megsérteni a kritikával...

Edward Bolton nem felelt semmit. Feltápáskodott, szédülten nézett körül, aztán a lányra esett a pillantása és egész testében meg rázta a düh, ami hirtelen lángolva ömlött végig rajta.

— Ez galádság! Ehhez önnek nem volt jog! Conelly felmelte kezét.

— Csak csendesesen, barátocskám! Most már van bizonyítékom maga ellen, nem panaszkodhat!

— Önnek nincsen bizonyítéka! Én nem tudom, hogyan kerültek oda azok a papírok! Egész nap nem tartózkodom idehaza... valaki becsempészhetett!

— Igen, valaki becsempészte a kályhába, maga pedig szépen meggyújtotta, ahelyett, hogy beszovalgáltatta volna nekünk!

— Nem tudtam róla, hogy van valami a kályhában! Láthatja, hogy felültöltő kályha... Begyújtottam, de nem is álmodtam, hogy mi van bennel!

Conelly legyintett.

— Majd erről odabent bővebben cseveghetünk! Gyerünk!

Bolton Alice-hoz fordult:

— Köszönöm, Alice... Köszönöm, hogy bemártott engem, hogy a nyakamra hozta a rendkíséget...

— Nem én hoztam ide, — felelte a lány — de nagyon boldog vagyok, hogy idetalált...

Felemelte a kis barna kabátot, melyet eddig tétován tartott a kezében és Conellyhez fordult.

— Hol találta ezt?

— Bill csónakjában — felelte Conelly.

— Szóval onnan tudta, hogy...?

— Majd megmagyarázom később, Miss Alwin. Egyelőre fontosabb dolgom van. Szeretném beszállítani ezt a gentlemant a börtönbe...

TIZEDIK FEJEZET.

A serondale-i fogház írodájában Conelly leült az íróasztalhoz, megtömte a pipáját, de mielőtt rágyújtott volna, eszébe jutott valami és felugrott.

— Bocsánat, — szólt Alicehez — milyen ud-

variatlan vagyok. Elfelejtettem hellyel kínálni...

— A nagy emberek mind szórakozottak, —
mondta Alice bágyadt mosollyal.

— Tessék, ott, abba a fotelbe...

— Köszönöm.

Alice leült.

Edward Bolton ott állt az egyik iratszekrény mellett megbilincselte kézzel. Conelly rá se nézett, mintha ott sem volna a szobában.

Edward szemében komor, dacos düh égett. A fogai közül szólt Conelly felé.

— Mi lesz? Most persze azt akarja, hogy vallo-
mást tegyek...?

— Nem vagyok kíváncsi rá. Értesítettem Van-
gard őrmestert, nemsokára itt lesz. Majd ő jegyző-
könyvbe veszi a maga vallomását, ha kedve van
vallani.

— Nincs mit vallanom, — mondta Edward
Bolton kurtán és elfordult.

Alice közelebb húzta a székét Conellyhez.

— Mondja, honnan sejtette, hogy ő a bűnös?
— kérdezte halkan.

Conelly most végre rágyújtott a pipájára. Las-
san engedte ki a füstöt és elgondolkozva, mintha
újra végigélné emlékezetében a nyomozás min-
den részletét, mondta:

— Eleitől kezdve őt vettem gyanúba.

— Nem vettem észre.

— Mert vigyáztam rá, hogy senkise vegye
észre. Nem szeretem, ha a gyanúsított seíti, hogy
veszélyben forog. Hamarább elárulja magát, ha

azt hiszi, hogy biztonságban van. Azért foglalkoztam mindenkiel inkább, mint vele. Legelsősorban azt tűnt fel nekem, hogy a pénzzel „véletlenül” későn érkeztek meg Carrolltownból, úgy, hogy nem lehetett elhelyezni a bankban. Gondolkoztam ezen a „véletlenül”, mely annyira a rablás végrehajthatóságának. Tehát ki kellett zárni azt a lehetőséget, hogy véletlen volt. Ha pedig szándékosan késtek el, az csak Boltonon múltott. Ő hajtotta az autót oda és vissza. Odafelé nem volt semmi baj a kocsival, visszafelé azonban kifolyt a víz a radiátorból. Amit igen könnyen elő lehet idézni azzal, hogy valaki a radiátort kilyukasztja. Billnek erre nem igen lehetett alkalma, mert a pénz átvételével volt elfoglalva. Az sem látszott valószínűnek, hogy Bill és Edward összejátszottak, mert Edward túlságosan nyíltan kelt Bill védelmére, mintha csak a saját jóhiszeműségét igyekeznék bizonyítani ezzel. És azt hiszem, Miss Alice, maga is sejtette kezdettől fogva, hogy ő követte el a rablást...

— Én... gondoltam, hogy...

— Persze, hogy gondolta. Megfigyeltem magát. Mikor az ablakon keresztül lejegyeztem a safe kombinációját és visszajöttem a cédulával, láttam, hogy megrendült és különös pillantással nézett Edward Bolton felé. Ebből azt következtettem, hogy maga látta valamikor Edwardot, amint hasonló módon figyelte meg a safe kinyitását...

— Láttam, — sóhajtott Alice — egyszer korán reggel láttam, amint az ablakon keresztül nézezt be és egy cédulára jegyzett le valamit. Akkor nem tulajdonítottam neki fontosságot, csak mikor maga csinálta meg ugyanazt, jöttem rá, hogy mit jelentett...

— És... miért nem szólt erről semmit?

Alice elvörösödve hajtott le a fejét.

— Nem tudtam, mitévő legyek? Nem bíztam magában. Volt valaki, akihez több bizalmat éreztem.

— Bill?

— Igen. Vele akartam a gyanumat közölni először.

— És persze szólt neki?

— Igen. Bill is gyanakodott. De nemcsak Edwardra, hanem Samuelre is. Az volt a teóriája, hogy összejátszottak. Az a tüzeset a tizenegyes fészkerben nagyon gyanusnak látszott. Bill üzent Sámuelnek, hogy reggel jelentkezzen nála. Ki akarta vallatni.

— De Sámuel nem jelentkezhetett reggel, mert közben egy revolvergolyó örökre lezárta a száját. Amit én vittem meg hírül magának és az édesapjának. Maga a hírre elsápadt, mert tudta, hogy ki a gyilkos? Edward Bolton! Bill nem lehetett, mert magával volt egész este. Hisz éppen akkor tett az édesapja szemrehányást, hogy soká maradt ki és későn jött vissza a házba. Persze, maga nem akarta elárulni, hogy csónakázni volt Billel!

— Honnét tudja mindezt?

— Hallottam, hogy vitatkozott az édesapjával. És megtaláltam a kis kabátot, amit maga ott felejtett a csónakban.

— Igaz...

— Most már csak egyet szeretnék biztosan tudni. Mért csinálta tegnap este azt a jelenetet, Miss Alice? Mért vádolta Billt?

Alice most szokatlan dolgot művelt. Elővette zsebkendőjét, amire azért volt szüksége, mert a szeme megtelt könnyel. Az egyik könnycsepp kiült a szeme sarkára és csillogva gördült le az ajka felé.

— Tudtam, hogy Edward ölte meg Sámuelet és éreztem, hogy mindenre képes. Féltettem Billt, reszkettem az életéért... Mikor Edward azt ajánlotta, hogy hazaviszi, szörnyű sejtés szállt meg... Bill túl sokat tudott és Edward amúgy is féltékeny volt rá...

— Értem — mosolygott Conelly — szóval maga a legokosabbnak találta, ha rendőrségi védelem alá helyezi Billt! Ügyes gondolat volt!

Derülten nézett maga elé, majd a könyvszekrény mellett álló Edward Boltonra esett a pillantása és közönyösen kérdezte tőle:

— Nos, fiatalember, bevallja már a dolgot?

Bolton sötéten nézett rá.

— Nincs mit bevallanom!

— Dehogynincs! Maga kirabolta Alwin urat, lelötte Samuelet és rá akarta kenni mindezt Bill Grenville-rel

— Egy szó sem igaz az egészből!
— Az lehet! De hogy ezt el is higyjem, feleljen nyugodtan egy-két kérdésemre!

A fiatalember mogorván intett.

— Tessék!

— En tegnap este önnél jártam a szigeten! Amikor megkérdeztem, mikor ment haza, azt felelte, hogy már régen! Ezt mondta?

— Igen! Mert így is van!

— Hát nincs így! Mert mielőtt találkoztunk, véletlenül megpillantottam a maga csolnakját és láttam, hogy a két behúzott evezőlapátja vizes! Érti? Nem nedves, hanem vizes! Ami annyit jelent, hogy maga legfeljebb egy negyedórája érhet haza! Ez már bizonyíték, kedves Bolton!

— Nem bizonyíték! Ezt csak ön állítja!

— Ejnye már! Hát maga azt hiszi, ha a bíróság előtt állítok valamit, akkor inkább a maga vallomásának adnak hitelt? De van ennél jobb bizonyítékom is, ne féljen! Amikor Billt és magát előállítottam a telep irodájába, ott senki, de senki egyetlen szóval sem említette, hogy *kit gyilkoltak meg!* És amikor Vangard behozta a revolvert, maga Bill védelmére kelt, nekem támadt és azt kiáltotta, hogy Bill már csak azért se lehet a gyilkos, mert *ő és Samuel mindig jóbarátságban voltak!*"

Bolton elsápadt. Conelly vidáman folytatta:

— No látja, barátocskám, nem sokat ér maga azzal a tagadással! Honnan csudából tudta meg, hogy éppen Samuelt gyilkolták meg?

A fiatalember összeszedte magát és lassan, meggondoltan válaszolt:

— Egész természetesnek találtam! Samuel volt a telep őre, már az első vizsgálatnál kiderült, hogy valami titokzatos tüzeset miatt nem volt a rablás idején az őrhelyén, tehát ő tudhatott valamit... Azonkívül az irodában ott volt Alwin úr, Alice, Bill és én! Ha valakit megöltek a telep emberei közül, az csak Samuel lehetett! Ezért mondtam én önkénytelenül a Samuel nevet!

Diadalmasan nézett Conellyre, aki az ajkait rágta.

— Hm, hát ez egészen más! Szóval maga azt gondolja, hogy mégis Bill a gyilkos?

— Igen! Azt gondolom! Csakis ő lehet! Megtalálták a revolverét, ő ismerte a pénzszekrény kombinációját...

— Álljon csak meg! Van itt egy súlyos hiba, kérem! Ugyanis az értékpapírokat a maga kályhájában találtam meg!

— Azt odacsempésztel!

— *Ugyan mikor?* Hiszen azt a szerencsétlen Billt még tegnap este őrizetbe vettük!

Bolton dadogni kezdett:

— Napközben is odacsempészhette!

— Ne beszéljen bolondokat! Napközben együtt dolgoztak az irodában, este pedig maga zárás után azonnal hazament a szigetre! Legalább is ezt állítja! Látja, most jobb lenne, ha meghagyott volna engem abban a hitben, hogy csak én érkezem előtt ment haza!!

Felállott és közömbösen kérdezte:

— Nézze, ne kerteteljen! Én tudom, hogy maga volt! Joe is ezt vallja, akire maga rálőtt kétszer, de nem találta el!

— Ez hazugság! Joe nem is volt ott!

Conelly lecsapott rá:

— Hopp! Hol nem volt? Ki nem volt? Szóval, maga ott volt!

Bolton elsápadt.

— Én csak azt akartam mondani, hogy...

Hirtelen megállt és kábultan nézett maga elé. Észrevette, hogy elszólta magát. A keze ökölbe szorúlt és a szemében a tehetetlenség dühe szikrázott.

— Átkozott... — hörögte — beugratott!

Conelly a lányhoz fordult.

— Emlékezzék rá, amit most hallott, Miss Alice! Ez teljes beismerés. Ne felejtse el, amit a barátunk mondott. Esetleg fel kell használni, ha másként fog vallani Vangard előtt. Nem fogja elfelejteni?

— Nem, — mondta Alice fájdalmasan — de most engedjen Billhez. Látnom kell őt! Szegény fiú. Úgy éreztem tegnap, mintha kést döftem volna a hátába. De meg kellett tennem, hogy megmentsem! Meg kellett tennem, akár-hogy fájt is! Még egyszer megtenném, ha szükség volna rá! Hogy szenvedhetett szegény! Hogy szenvedett és nem szólt egy szót sem. Csak az a pillantás, amit rám vetett! Engedjenek hozzá! Óh, Bill, drágám...

— Nem, — mondta Conelly — ne menjen be most hozzá. Magyarázkodni kellene. Maga csak menjen szépen haza, Miss Alice. Majd én elmondok mindent Billnek és félóra múlva ott leszek magánál. Addig tüntesse el a sírás nyomait a szeme körül. Csinosítsa ki magát...

Vangard őrmester lépett be az ajtón.

Meglepetve nézett a megbilincseltekü Edward Boltonra, majd a lányra esett a pillantása, aki a könnyeit törölgette.

— Mi történt? — kérdezte.

— Menjen csak haza, kedvesem — szólt Conelly a lányhoz — és ne felejtse el...

Mit?

— Kicsinosítani magát...

Alice a könnyein keresztül mosolygott vissza Conellyre.

— Nem fogom elfelejteni.

Azzal kilibbent az ajtón.

Vangard őrmester bámulva nézett utána.

— Mi történik itt? — kérdezte.

— Semmi különös, — felelte Conelly — vedd jegyzőkönyvbe Edward Bolton vallomását.

— Hogyan?... Mért veszed a kabátodat, Jack? Hová mész?

— Hazamegyek csomagolni. Utazom vissza Newyorkba a délutáni vonattal... Itt már úgy sincs rám szükség.

— Azért nem kell sietni. Maradj még egy napig. Pihend ki magad. Hiszen pihenni jöttél.

— Már kipihentem magam, — felelte nyugtóz-

kodva Conelly — ideje, hogy visszamenjek. Igazad volt, amikor azt mondtad, hogy meg fogom magam ünni itt fent, északon. Nem történik itt semmi...

Kinyitotta az ajtót és mélyen beszívta a frissen beáradó balzsamos reggeli levegőt. Aztán mosolyogva szólt vissza még egyszer Vangardhoz:

— De azért nagyon jól esett ez a kis csönd és pihenés...

VÉGE.

A Világvárosi Regények következő számában:

«A VADORZÓ»-ban

a tiszta levegőjű, színes romantikával teli hegyek közé,
a végeláthatatlan erdőkbe viszi el olvasóinkat

BÜKY GYÖRGY,

ahol rengeteg, izgalmas kalandon keresztül talál magának új életet egy kultúrember, akit a társadalomból kiűldözött a saját bűne. A férfias bátorságnak és az odaadó, lángoló szerelemnek valóságos himnusza ez a kis regény, amelyet írója remekbe készített.

186. számú keresztrejtvény.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	↓
10					■	11			
	■	12			13			■	
14	15	■	16					■	17
18		19	■	20			■	21	
22			23	■		■	24		
25		■		■		■		■	26
27				28		29			
30		■	31					■	32
	■	33			■	■	34	35	■
36	37								38
39		■	■	40			■	■	41
42		43	44	■		■	45	46	
47				48	■	49			
→									

186. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY.

VIZSZINTES:

1. Idézet Petőfi «Az Alföld» c. verséből
10. Üres lakás állapota
11. Megszólítás (pl. Forró Pál-hoz), két szóval
12. Tisztátalan, piszkos
14. Francia névelő
16. Népvezér, aki nem jutott el az ígért földjére
17. Kötőszó
18. Visszaint (?)
20. Dér-dur
21. Him állat
22. Ifjabb flütestvér
24. Zokogott
25. Csapadék
26. Arra fel
27. Görög bölcs, a cinikus iskola alapítója, Diogenes mestere
30. Francia R. T.
31. Fleitner találmánya
32. Napisten
33. Utána
34. A föld istennője
36. Hőmérséklet
39. Edison keresztnévbetűi
40. Isme
41. Tova
42. 1914-ben Nobel-díjat nyert német fizikus
45. Nedy a szájban
47. Lovagi udvarbeli ifjú
49. Kezdeti

FÜGGŐLEGES:

1. Késérő öngunnyal írja ezt Petőfi A. B. nevű barátjához címzett versében
2. Római 101
3. Dodsworth keresztneve
4. Mértani test
5. Lassan megy (nem sétál)
6. Művész jutalma
7. Szabolcsi nagyközség
8. Juhfélék himje
9. Q
13. Szolid üzletekben használatosak
15. Olasz hadikikötő
17. Ismert pesti városi ember, volt alpolgármester (Ferenc)
19. In causa rövidítve
21. Kérdő névmás
23. Édes lé
24. Kedvel
28. Rituális étel
29. A nagy MTK angol tréner volt
33. Tompa monogramja
35. Liget -- németül
37. Frontmögétti hadállás
38. Rá
43. Újpesti Rugby Egylet
44. Emberöltő; világkorszak görög neve
45. N. L. C.
46. Angol igen
48. Betű, fonetikusan
49. Mutatószám

A 185. számú keresztrejtvény megfejtése:

Vízszintes: 1. Keressétek és megtaláljátok. 10 Eperiz. 11. Isis. 12. Reverse. 13. Zsem. 14. Úkapa. 15. Eme. 16. Ém. 18. Itt. 19. Üreg. 20. Tea. 22. Est. 24. Lt. 25. Ez semmi. 29. Közbebeszél. 32. Megfogá. 33. Sk. 35. Por. 36. Bel. 37. Makk. 39. Vas. 42. Tj. 43. Eta. 44. Védte. 46. Goda. 48. Gyanít. 50. A nép. 51. Enrico.

Függőleges: 1. Kérjétek és megadatik néktek. 2. Epe. 3. Revű. 4. Ereki. 5. Sirat. 6. Szeptember végén. 7. Tíz. 8. Esser. 9. Kiemel. 17. Mező. 19. Út. 21. Aszú. 23. Sieg. 26. Eb. 27. Memo. 28. Szob. 30. S. F. 31. Éget. 34. Katona. 35. P K. 38. Kadét. 40. Adyné. 41. Stark. 45. Enit. 47. Apl. 49. Ice.

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben

az egymásután sorrendjében a következő íróktól jelent

meg egy, vagy több eredeti regény:

Faragó Sándor, Forró Pál, ifj. Lovászy Márton, Babay József, Németh Károly, Innocent Ernő, Tersánszky J. Jenő, Leleszy Béla, Moly Tamás, Kulesár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Attila, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lestyán Sándor, Diószeghy Miklós, Egly Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Urai Dezső, Kertész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dénes, Faludi Kálmán, Kőlozsvári Andor, Péczely József, Szeredy S. Gusztáv, Polgár Rezső, Gosztonyi Ádám, vitéz Vadady Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Boros Pál, Rejtő Jenő, Csöndes Géza, Gárdos Ferenc, Magyar Tihor, Büky György, György László, Juhász Lajos, Bálint László, Szentgyörgyi Ferenc, Bozzay Margit, Nógrádi Béla.

Az utolsó 25 szám a következő:

162. JUHÁSZ LAJOS: A piros vonal.
163. SZEREDI S. GUSZTAV: Jamson három halála.
164. FORRÓ PÁL: Fogat fogért
165. GOSZTONYI ADÁM: Nász a Sing-Singben.
166. LELESZY BÉLA: Vasparipa a Wild-Westen.
167. BOZZAY MARGIT: A hadifogoly.
168. GÖRÖG LÁSZLÓ: Dráma a hó alatt.
169. BÜKY GYÖRGY: A dúvad
170. FORRÓ PÁL: Gvilkosság az Youkon mellett.
171. SZENTGYÖRGYI FERENC: Reggeltől reggelig.
172. NÓGRÁDI BÉLA: Knock out!
173. GÖRÖG LÁSZLÓ és JUHÁSZ LAJOS: Nyomról-nyomra.
174. LELESZY BÉLA: Asszonyfarnak a Gvöngyfolvónál
175. KELLÉR ANDOR: Badenji kaland.
176. CSÖNDES GÉZA: A varázsló
177. KŐLOZSVÁRI ANDOR: Az elloptt tangó.
178. GOSZTONYI ADÁM: A magányos farkas.
179. GÖRÖG LÁSZLÓ: Szorul a hurok
180. LELESZY BÉLA: A Kis Karibu
181. NÓGRÁDI BÉLA: Bűnös vagyok.
182. ASZLÁNYI KÁROLY: A tolvajkirály.
183. FORRÓ PÁL: Péter két asszonya.
184. TERNAV ISTVÁN: Boldog vakáció.
185. REJTŐ JENŐ: Gyilkos?!
186. GOSZTONYI ADÁM: Conelly vakációja.

